

عنوان مقاله:

تاثیر مسکن حداقل بر حریمیت (نمونه موردی مسکن مهر رشت)

محل انتشار:

فصلنامه معماری شناسی، دوره 3، شماره 15 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

مریم پورحیدرتوچاهی - کارشناس ارشد مهندسی معماری، موسسه آموزش عالی جهاد دانشگاهی، رشت، ایران

محمد مهدی پور اشمنان طالعی - کارشناسی ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد واحد چالوس، چالوس، ایران

خلاصه مقاله:

بی حد و مرز بودن فضاها در بسیاری موارد سبب از بین رفتن آرامش مورد نیاز افراد و عدم احساس قلمرو و همچنین باعث ارتباطات فضایی ناخواسته با یکدیگر می شود. یکی از مهمترین ابعاد طراحی فضاهای درونی، میزان پیشبینی حریم در آنهاست. از لحاظ کالبدی، در صورت نبود کنترل و مانعی برای ارتباطات در مرز فضایی، سبب ارتباطات بویایی، بصری، صوتی و دسترسی و نقض انواع حریم ها و در نهایت باعث نقض حریم روانی برای کاربران میشود. نوشتار حاضر با تعیین عوامل موثر بر تامین حریم در مسکن حداقل، درصدد ارتقای بنیان های نظری مفهوم حریم است. با هدف درک رابطه حریم خصوصی با عرصه های زندگی اجتماعی، رفتار انسان را مطالعه میکند. نمونه مورد مطالعه در این پژوهش مسکن مهر رشت می باشد. روش تحقیق به کار رفته در این پژوهش توصیفی- تحلیلی کمی و روش گردآوری اطلاعات اسنادی، کتابخانه ای و میدانی است و نرم افزار مورد استفاده برای تحلیل Spss می باشد. با استفاده از آزمون همبستگی پیرسون، واریانس و رگرسیون رابطه بین متغیرهای مستقل و وابسته تحلیل گردید. ابزار گردآوری اطلاعات در این پژوهش مشاهده، پرسشنامه، مصاحبه است. نمود معمارانه شاخص های عرصه بندی فضایی، مرز فضایی، فضای بینابین، سلسله مراتب و عمق فضایی در پاسخ به نیازهای انسانی، شامل ایمنی، احترام، درو نگرایی و قلمروپایی در مسکن حداقل خلاصه می شود. یافته ها نشان می دهد، مرز فضایی مهمترین مولفه اثر گذار بر حریمیت فضاهای مسکونی می باشد.

کلمات کلیدی:

مسکن حداقل، حریمیت، مسکن مهر، رشت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1441850>

